

XII.

ЗА ГЪРБЪ-ТЪ, РАМЕНА-ТА И ЛАКЕТА-ТЪ.

Много млади момчета ся оставятъ да ходѣтъ наведе- ни, тикать си гърбъ-тъ на вѣтъ, тѣй що-то ги сѣкатъ за старци и за естествено гърба ти; това е много смѣшно.

Сжщо и за оня, кои-то си дигать рамена-та кога нѣкой имъ хортува или си обръщать гърбъ-тъ: това го правѣтъ злѣотхранени-тъ дѣца.

Голѣмо злоправіе е, кога-то говоримъ или ни го- ворѣтъ да ся опираме на лакета-тъ си, да блѣскаме ко- го да е своеводно или да тикаме нѣкого съ рамо-то си, кога ще да хортува. Трѣба, гдѣто и да ся случи да ся отучваме отъ това злоправіе.

XIII.

ЗА РЪЦЪ-ТЪ, ПРЪСТИ-ТЪ И НЕКТИ-ТЪ.

Трѣба да си миемъ рѣцѣ-тъ сѣкоя сутрена, прѣдъ ѣденіе-то и послѣ, и сѣкоя кога-то сж нечисти, зашто нечистота-тъ е петърпима. Не трѣба никога, като ги омиемъ да ги обърсваме съ дрѣхи-тъ си и съ друго нѣ- кое нѣщо, кое-то не е за тая работа.

Дѣца-та обичать да хващать съ рѣцѣ дрѣхи-тъ си и други нѣща кои-то имъ сж угодни; трѣба да имъ не доущае тоя сърбелъ и да ги научимъ да хващать съ очи-тъ си оноба кое-то вѣждать.

Трѣба да си даваме рѣка-тъ единъ на другъ са- мо, кога-то сме въ равно състояніе или имаме тѣсно прѣятелство: това е знакъ на миръ и благосклонность. Една непростена грубость е да хващаме рѣка-тъ на нѣкой